

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobkyně: **E. N., X**
ruská státní příslušnice
t. č. bytem v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová
Jezová 1501, Bělá pod Bezdězem

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Holešovice, Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 16. 12. 2025, OAM-1433/BE-BE01-VL15-Z-2025,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byla podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zajištěna v zařízení pro zajištění cizinců. Doba zajištění byla ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena do 3. 4. 2026. Toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 17. 12. 2025.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

2. Žalobkyně v **žalobě** namítá nesprávné hodnocení skutkového stavu a nedostatečné odůvodnění zajištění podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Napadené rozhodnutí je nezákonné, nepřezkoumatelné, nepřiměřené a nepřípustně zasahuje do osobní svobody žalobkyně, aniž by byly splněny zákonné podmínky zajištění a zváženy mírnější alternativy. Je nedostatečně odůvodněno,

že se žalobkyně snažila vystupovat pod falešnou identitou. Povinnost opustit území nemohla splnit z mimořádně závažných rodinných a humanitárních důvodů. Dcera žalobkyně s povoleným dlouhodobým pobytem je dlouhodobě zdravotně indisponovaná, byla opakovaně hospitalizovaná a vyžaduje trvalou péči ze strany žalobkyně. Žalobkyně nemá v zemi původu žádné rodinné, sociální ani materiální zázemí. Žalobkyně nevěděla, jakým způsobem svůj pobyt na území „legalizovat“. Žalobkyně se přiznala k nelegálnímu pobytu a nevyhýbala se správním orgánům. Před zadržením žalobkyně upadla v nákupním centru a udeřila se do hlavy, nepamatuje si proto, jaké údaje přesně poskytla. Rozdíl ve jménu spočíval pouze v drobné odchylce, což lze vysvětlit jazykovou bariérou a jejím zdravotním stavem v době zadržení. Nelze to proto bez dalšího hodnotit jako úmyslné maření řízení nebo obcházení právních předpisů. Zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany představuje krajní opatření. Důvodná obava, že by žalobkyně mohla mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o vyhoštění, dána není. Samotná existence pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění nemůže automaticky vést k závěru o nutnosti zajištění.

3. Žalobkyně má dále za to, že žalovaný měl využít zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, zejména povinnost pobývat v pobytovém středisku. Žalovaný se touto možností dostatečně nezabýval a nevysvětlil, proč by zvláštní opatření nebyla účinná. Žalovaný měl konkrétně přesvědčivě odůvodnit, proč nelze využít zvláštní opatření, přičemž obecné konstatování o jejich neúčinnosti nepostačuje. Cíle napadeného rozhodnutí lze dosáhnout i přerazením do pobytového střediska. Žalovaný nesprávně posoudil rovněž otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života, kterým se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevěnuje a nijak je neodůvodňuje. Smyslem rozhodnutí o zajištění je vytvoření podmínek pro realizaci jeho účelu (vycestování z území) a je ho třeba aplikovat pouze tam, kde je ho skutečně třeba. Žalobkyně však nehodlá nic mařit ani se skrývat, vyčkala by v pobytovém středisku, v němž by si přebírala veškeré písemnosti a byla by pod dozorem sociálních pracovníků, přičemž by spolupracovala se správními orgány. Žalobkyně je připravena poskytovat příslušným orgánům plnou součinnost a chovat se v souladu s právním řádem ČR. V napadeném rozhodnutí absentují úvahy vedoucí k závěru, že žalobkyně nebude spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří rozhodnutí o vyhoštění.
4. Podle žalobkyně nesmí být zajištění svévolné a jeho délka nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Odůvodnění doby zajištění je šablonovité a není z něj patrné, zda žalovaný zohlednil konkrétní situaci žalobkyně. I z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
5. Žalovaný ve **vyjádření** k žalobě důvodnost žalobních bodů popírá, odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a kopii správního spisu a navrhuje zamítnutí žaloby. Žalovaný dospěl k závěru, že jsou v případě žalobkyně dány důvody pro její zajištění a že by mírnější donucovací opatření ve formě zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo nedostačující a neúčinné.

Skutková zjištění vyplývající ze správního spisu

6. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 11. 12. 2026, č. j. KRPM-166707-21/ČJ-2025-140022, byla žalobkyně podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěna za účelem vycestování a doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Z tohoto rozhodnutí plyne, že dne 11. 12. 2025 byla žalobkyně kontrolována Policií České republiky na oddělení urgentního příjmu Fakultní nemocnice Olomouc, kam byla bez dokladu totožnosti přivezena záchranou službou, neboť se jí v prodejně drogerie udělalo nevolno a uváděla zdravotní problémy, které se však následně neprokázaly. Hlídka žalobkyni vyzvala k prokázání totožnosti, kterou nebyla schopna ničím doložit, uvedla však, že se jedná o osobu: *N. Al.*, *X.* Policii České republiky se nepodařilo žalobkyni ztotožnit ani ověřit oprávněnost jejího pobytu na území. Při dalších pokusech o ztotožnění žalobkyně odmítla spolupracovat a s hlídkou nekomunikovala. Po porovnání otisku prstů žalobkyně byla zjištěna shoda s údaji v evidencích, přičemž byla zjištěna totožnost žalobkyně, jak je uvedena v záhlaví tohoto rozsudku. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 16. 6. 2023 bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou ji nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 2 let. Rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 29. 2. 2024 bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 16. 6. 2023.
7. Z protokolu o podání vysvětlení ze dne 11. 12. 2025 mimo jiné plyne, že žalobkyně uvedla, že v ČR žije v Olomouci, je rozvedená a má dospělou dceru. V zemi původu byla naposledy v roce 2017, od té doby pobývá v ČR. Naposledy jí bylo uloženo správní vyhoštění v červnu 2023. Z ČR nikdy nevycestovala, žila s dcerou v *X.* Dcera byla nemocná, chodí pravidelně do nemocnice a potřebovala ji. Cestovní doklad žalobkyni ukradli a nový si neobstarala, protože ji na zastupitelském úřadě nikdy nepřijali. Pracovala online (design a grafika stránek). V zemi původu jí nebezpečí nehrozí, má tam zaručenu osobní bezpečnost a právo na účinnou právní ochranu. O mezinárodní ochranu žádala pouze v ČR. Momentálně je zdravá. Společnou domácnost s občanem ČR či EU nesdílí. Osoba, vůči které by její vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého či rodinného života, na území EU nežije. Žalobkyně musí přispívat na léky pro dceru, které nejsou levné. V ČR ani v zemi původu nic nevlastní.
8. V zařízení pro zajištění cizinců žalobkyně dne 15. 12. 2025 požádala o udělení mezinárodní ochrany.
9. **Napadeným rozhodnutím** žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno v bodu 1 tohoto rozsudku. V jeho odůvodnění žalovaný mimo jiné uvedl, že posuzoval, zda je nutné žalobkyni zajistit i během probíhajícího řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Přihlédl přitom k tomu, že na území EU pobývá neoprávněně, je si svého nelegálního pobytu na území EU vědoma, dne 16. 6. 2023 jí bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 2 let, žalobkyně uvedla, že ji v zemi původu nic nehrozí a ničeho se tam neobává a při pobytové kontrole se snažila vystupovat pod falešnou identitou jako státní příslušnice Ukrajiny a odmítla jakkoliv

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

spolupracovat. Podle žalovaného je zřejmé, že žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně podala pouze ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vycestování a pokud by k jejímu zajištění nedošlo, žádost by nikdy nepodala. Propuštění žalobkyně ze zařízení pro zajištění cizinců a vedení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany bez omezení její osobní svobody by mohlo ohrozit veřejný pořádek. U žalobkyně lze důvodně předpokládat, že bude pokračovat v hrubém nerespektování právního řádu. To prokázala mimo jiné neochotou vycestovat z území a pokusem vystupovat pod falešnou identitou. Žalovaný byl proto přesvědčen, že žalobkyně může svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu.

10. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval rovněž maximální délkou doby, po kterou má být žalobkyně zajištěna. Mimo jiné předpokládal ukončení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve lhůtě 90 dnů a dále počítal s případnou lhůtou pro podání žaloby v délce 15 dnů a s průměrnou 5denní dobou pro doručování písemností v rámci soudního řízení. Celková maximální lhůta pro zajištění žalobkyně tak podle žalovaného činila v době vydání napadeného rozhodnutí celkem 110 dnů.

Skutečnosti známé soudu z jeho činnosti (sp. zn. 45 A 6/2018)

11. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 17. 4. 2018, č. j. KRPA-143524-17/ČJ-2018-000022, bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění, přičemž doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena v délce jednoho roku. V rámci tohoto řízení žalobkyně dne 17. 4. 2018 uvedla, že na území ČR naposledy přicestovala 28. 12. 2017 letecky z Moskvy. Přijela navštívit dceru, která studovala v X. Odcestovat chtěla 19. 3. 2018, na kdy měla zakoupenou letenku. Letadlo jí však uletělo. Ještě na letišti jí pak ukradli kabelku i s penězi. Krádež ohlásila na policii. Původně si myslela, že jí ukradli i pas, ale ten nakonec našla v kapse. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 19. 5. 2018, č. j. KRPA-187280-15/CJ-2018-000022, byla žalobkyně podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zajištěna za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Z tohoto rozhodnutí dále plyne, že dne 19. 5. 2018 byla žalobkyně zadržena Policií České republiky jako pachatelka krádeže v drogerii v centru Prahy. Protože žalobkyně nebyla schopna prokázat svoji totožnost, byla převezena na oddělení cizinecké policie, kde byla ztotožněna. Současně bylo zjištěno, že se nachází v evidenci nežádoucích osob (ENO) a v schengenském informačním systému (SIS II). Do protokolu o podání vysvětlení žalobkyně uvedla, že na území ČR naposledy přicestovala 28. 12. 2017 letecky z Moskvy, a to účelem návštěvy dcery studující v Olomouci. Tam u ní také zpočátku přespávala na vysokoškolských kolejích. Nyní bydlela v nájmu v Praze. Skutečnosti, že jí bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění včetně důvodů tohoto rozhodnutí (nelegální pobyt) si byla vědoma. Po obdržení tohoto rozhodnutí také hned odcestovala do Moskvy. Poté se však, když ji matka nevpustila do bytu, i s vědomím zákazu rozhodla přicestovat, dne 12. 5. 2018 přijela autobusem do Polska. S dcerou již v kontaktu není. Po vydání správního vyhoštění se jejich vztah pokazil. Peníze na vycestování nemá, ale dokázala by je sehnat. Nemá ani peníze na složení finanční záruky a ani adresu, na které by se zdržovala. Bylo by pro ni nejvhodnější, kdyby se pravidelně hlásila policii. Její zdravotní stav je dobrý. Ve vycestování jí nic nebrání. V Rusku jí však vyhrožuje rodina, a to kvůli majetku. Dne 25. 5. 2018 žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu. V rámci

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 4. 6. 2018 žalobkyně uvedla, že z Moskvy do České republiky (konkrétně do Bohumína) naposledy přicestovala dne 14. 5. 2018 přes Bělorusko a Polsko. Do Prahy přicestovala o den později. Uvažovala o tom, že by si zde mohla najít práci, byť si byla vědoma toho, že to asi nebude legálně možné. Dříve byla v ČR od 28. 12. 2017. Přiletěla na návštěvu za dcerou. Původně chtěla odletět dne 19. 3. 2018, ale zmeškala letadlo. Nakonec odletěla až dne 17. 4. 2018 po propuštění z cizinecké policie. O mezinárodní ochranu požádala proto, že jí její země odmítla pomoci po ztrátě cestovního dokladu, ke které došlo dne 19. 3. 2018. Na konzulátu po ní požadovali poplatky a tři svědky, které ale nemohla zajistit. Dalším důvodem byla skutečnost, že ji vykazala také její rodina, která jí po posledním návratu do Moskvy odmítla pustit do bytu. Rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 5. 2018, OAM-97/LE-BE01-LE26-PS-2018, byla žalobkyně podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěna v zařízení pro zajištění cizinců, doba zajištění byla stanovena do 12. 9. 2018 a toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 29. 5. 2018. Zdejší soud žalobu žalobkyně proti tomuto rozhodnutí rozsudkem ze dne 16. 7. 2018, č. j. 45 A 6/2018-23, zamítl.

Posouzení žaloby soudem

12. Podle soudu byla žaloba podána včas, osobou oprávněnou a splňuje náležitosti na žalobu proti rozhodnutí správního orgánu kladené. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud přitom neshledal žádnou nezákonnost, kterou by byl povinen zohlednit nad rámec žalobních bodů ve smyslu rozsudku velkého senátu Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022, C., B. a X., spojené věci C-704/20 a C-39/21, ani žádné důvody, pro které by měl posuzovat zákonnost napadeného rozhodnutí podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, č. 3933/2019 Sb. NSS, a ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50, č. 3/2020 Sb. NSS].
13. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).
14. Žaloba je nedůvodná.
15. Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.
16. Na úvod soud připomíná, že soud v tomto řízení přezkouvává pouze rozhodnutí o tzv. přezajištění, které se vydává v situaci, kdy cizinec poté, co byl zajištěn podle zákona o pobytu cizinců, požádá o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutí o tzv. přezajištění tak *de facto* navazuje na prvotní rozhodnutí o zajištění, přičemž je přípustné, aby rozhodnutí o tzv. přezajištění vycházelo výlučně z podkladů, které byly opatřeny v souvislosti s rozhodováním o prvotním zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42). Pokud žalovaný, který je při rozhodování o zajištění cizince striktně limitován krátkou zákonnou lhůtou, vychází z dosavadních skutkových zjištění, byť jiného orgánu (Policie České republiky), není za předpokladu dostatečnosti těchto zjištění takový postup jeho pochybením, nýbrž naopak naplněním obecné zásady hospodárnosti řízení. Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

17. V první řadě se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže z jeho odůvodnění, a to ani v kontextu obsahu správního spisu, nelze seznat důvody, proč správní orgán rozhodl určitým způsobem. Takovou vadou však zjevně napadené rozhodnutí netrpí.
18. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že jej k úvaze o nezbytnosti zajištění žalobkyně a neúčinnosti zvláštních opatření vedlo několik důvodů, a sice zejména skutečnost, že žalobkyně vědomě neoprávněně pobývala na území ČR bez jakéhokoli pobytového oprávnění, navíc v rozporu s uloženým správním vyhoštěním, a že se snažila vystupovat pod falešnou identitou a odmítla při svém ztotožnění spolupracovat. Žalovaný proto dospěl k závěru, že by žalobkyně mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek a že současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření. Ač poměrně stručné (a soud na tomto místě uznává, že žalovaný jednoznačně mohl své úvahy více rozvést) je takové odůvodnění srozumitelné a přezkoumatelné. Zda tyto důvody věcně obstojí, je již otázkou jejich navazujícího věcného posouzení.
19. Věcné posouzení zákonnosti, přiměřenosti a přípustnosti zajištění žalobkyně napadeným rozhodnutím souvisí v projednávané věci s výkladem pojmu „*nebezpečí pro veřejný pořádek*“. Pojem „*veřejný pořádek*“ je neurčitým právním pojmem, který je nejen v rámci právního řádu, ale i v rámci samotného zákona o azylu či zákona o pobytu cizinců používán v různých souvislostech. Je proto třeba připomenout usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, ve kterém rozšířený senát NSS zdůraznil, že jednotlivé zákony, jež užívají pojmu „*veřejný pořádek*“ se nevztahují k jednomu pojmu a neodkazují na jediný „*veřejný pořádek*“ českého právního řádu, respektive nějaký faktický stav společnosti. Tento pojem je proto nutno chápat a vykládat v kontextu dané právní úpravy a vycházet přitom z jejího účelu. To podle rozšířeného senátu platí i při výkladu pojmů „*veřejný pořádek*“ (příp. „*závažné narušení veřejného pořádku*“) používaných v různých kontextech zákona o pobytu cizinců. Je proto třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Konkrétní závěry učiněné v souvislosti s jedním ustanovením pak nelze podle rozšířeného senátu bez dalšího přebírat a použít v případě ustanovení jiných. Podle zdejšího soudu je třeba tento postup při výkladu pojmu „*veřejný pořádek*“ aplikovat i ve vztahu k jednotlivým ustanovením zákona o azylu. I v tomto případě je třeba přihlížet k okolnostem vzniku, původu a zejména účelu normy, v níž je tento pojem použit.
20. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 4. 2013, č. j. 3 Azs 53/2012-41, konstatoval, že oproti § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kterým se zabýval rozšířený senát a který vyžaduje již realizované narušení veřejného pořádku závažným způsobem, „*postačuje v případě § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu [a tedy i § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu – pozn. zdejšího soudu] ,důvodná domněnka, že by (cizinec) mohl představovat (nikoli pouze závažné, nýbrž jakékoli) nebezpečí pro veřejný pořádek*‘. Jinými slovy, v případě § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu [a tedy i § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu – pozn. zdejšího soudu] ***postačuje hrozba, či přesněji důvodná domněnka hrozby narušení veřejného pořádku, aniž by přitom zákon vyžadoval, aby šlo o hrozbu narušení ,závažným způsobem***‘.“
21. V rozsudku ze dne 23. 6. 2023, č. j. 5 Azs 73/2023-28, pak Nejvyšší správní soud dodal, že možné nebezpečí pro veřejný pořádek bez dalšího nevylučuje ani dosavadní bezúhonnost. Je sice pravdou, že za určitých okolností nemusí být narušením veřejného pořádku ani

samotné trestní odsouzení, tak tomu však bude zpravidla v případech nedbalostních trestných činů, trestných činů spáchaných před značně dlouhou dobou či dokonce zahlazených. Nelze naopak dovozovat, že by pro naplnění důvodné domněnky, že by cizinec mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, muselo dojít ke spáchání trestného činu či by dokonce ke spáchání trestného činu musely přistoupit další přitěžující okolnosti. Takový požadavek z judikatury Nejvyššího správního soudu ani Soudního dvora nevyplývá. Podstatné je, aby byly vždy zohledněny konkrétní skutkové okolnosti a individuální chování cizince. To bylo v případě žalobkyně splněno.

22. Pojem „*nebezpečí pro veřejný pořádek*“ pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba vykládat tak, že cizinec musí představovat „*skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek*“ (srov. např. zmíněný rozsudek č. j. 5 Azs 73/2023-28, nebo rozsudek ze dne 26. 7. 2023, č. j. 1 Azs 78/2023-35, či rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 15. 2. 2016, J. N., C-601/15, bod 67).
23. V usnesení ze dne 28. 6. 2023, č. j. 10 Azs 202/2023-41, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*cizinec může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, nejen je-li jeho jednání obecně nebezpečné pro společnost, ale také narušuje-li zájmy chráněné zákonem o azylu.*“ (srov. též např. rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2023, č. j. 1 Azs 78/2023-35).
24. Z judikatury NSS tak lze dovodit, že k zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu nepostačuje bez dalšího skutečnost, že cizinec nedisponuje pobytovým oprávněním, pokud však k absenci pobytového oprávnění přistoupí další okolnosti, může být hypotéza zmíněného ustanovení naplněna. Takovou okolností může být např. předchozí neoprávněný pobyt nebo porušení právních předpisů (srov. např. rozsudek č. j. 1 Azs 78/2023-35).
25. Skutečnosti zmíněné výše, tj. že žalobkyně (opakovaně) vědomě neoprávněně pobývala na území ČR bez jakéhokoliv pobytového oprávnění, navíc v rozporu s uloženým správním vyhoštěním, a že se snažila vystupovat pod falešnou identitou a odmítla s Policií České republiky jakkoliv spolupracovat, byly podle soudu dostatečným důvodem pro zajištění žalobkyně podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.
26. Žalobkyně namítá, že území nemohla opustit z mimořádně závažných rodinných a humanitárních důvodů a že v zemi původu nemá žádné rodinné, sociální ani materiální zázemí. Žalobkyně sice uvádí, že její dcera je dlouhodobě zdravotně indisponovaná, byla opakovaně hospitalizovaná a vyžaduje trvalou péči ze strany žalobkyně. Tyto skutečnosti však zůstaly jak v průběhu předcházejícího řízení, tak v řízení před soudem pouze v režimu zcela obecných tvrzení, která se žalobkyně ani nesnažila doložit. I kdyby se však ukázaly jako pravdivé, na neoprávněnosti žalobkynina pobytu by to nic nezměnilo. Žalobkyně konstantně a opakovaně od roku 2018 odůvodňuje svůj neoprávněný pobyt pobytem své dcery na území ČR. Existující rodinný život (cizince s povoleným dlouhodobým pobytem a cizince bez oprávnění k pobytu), a to i v rámci vztahu s existujícími materiálními či jinými potřebami u jednoho z rodinných příslušníků, rozhodně nemůže bez dalšího vést k přehlížení neoprávněnosti pobytu cizince na území. Bylo na žalobkyni, aby si svůj pobyt na území upravila. Tvrzení žalobkyně, že nevěděla, jakým způsobem svůj pobyt na území „legalizovat“, se pak jeví jako účelové, neboť bylo opět na její odpovědnosti, aby se o případné existenci takové možnosti od roku 2018 informovala. Jako nevěrohodné se soudu jeví rovněž tvrzení, že si žalobkyně nepamatuje, jaké údaje o své osobě během

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

pobytové kontroly dne 11. 12. 2026 uvedla. V této souvislosti soud upozorňuje, že žalobkyně v žalobě sice spekuluje o „drobné odchylce“ mezi svým jménem a jménem, který v rámci pobytové kontroly uvedla, v žalobě však nebrojila proti uvedení zcela odlišného data narození a státní příslušnosti. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně po uvedení falešné identity odmítla spolupracovat na ztotožnění své osoby a ke ztotožnění došlo až na základě dalších úkonů Policie České republiky. Vysvětluje-li žalobkyně uvedení falešné identity svým zdravotním stavem v době pobytové kontroly, vyplývá ze správního spisu, že zdravotní problémy se v nemocnici neprokázaly. Tento žalobní bod je nedůvodný.

27. Soud nepřisvědčil ani námitce, že u žalobkyně mohla být aplikována zvláštní opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Podle § 47 odst. 2 může žalovaný „rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany“ (zdůraznění doplněno).
28. Ačkoliv smyslem a účelem zvláštních opatření je minimalizace omezování osobní svobody cizinců, neznamená to, že by k omezení osobní svobody nemohlo dojít nikdy. Zvláštní opatření je možno považovat za účinná jen tehdy, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky. V této souvislosti lze odkázat na závěry rozšířeného senátu NSS vyslovené v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, č. 3559/2017 Sb. N.
29. Zvláštními opatřeními podle § 47 odst. 1 zákona o azylu mohou být uloženy a) povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným (toho se dovolává žalobkyně), nebo b) povinnosti osobně se hlásit žalovanému v době stanovené žalovaným. Uložení povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku umožňuje žadateli opustit pobytové středisko na dobu kratší než 24 hodin. Opuštění pobytového střediska na dobu delší než 24 hodin je pak možné na základě povolení žalovaného (srov. § 82 odst. 4 zákona o azylu). V případě uložení této povinnosti nelze vyloučit, že by se žadatel o mezinárodní ochranu po odchodu z pobytového střediska již nevrátil a zůstal na území ČR v ilegalitě. K témuž důsledku by mohlo vést uložení povinnosti pouze hlásit se žalovanému (srov. např. rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2020, č. j. 6 Azs 22/2020-19).
30. Při zvažování zvláštních opatření jako alternativy k zajištění je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele a jeho případné předchozí protiprávní jednání. Vždy je přitom třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016-38). Zároveň je třeba dbát na to, že zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti.
31. Soud ve shodě se žalovaným považuje za relevantní především předchozí jednání žalobkyně (opakovaný neoprávněný pobyt, nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění, nespolupráce s Policií České republiky, uvedení falešné identity aj.). Na základě těchto skutečností se lze oprávněně domnívat, že žalobkyně neposkytuje dostatečnou záruku, že by uložená zvláštní opatření plnila. Nelze ani vyloučit, že by se žalobkyně pokusila opětovně zmizet z dosahu státních orgánů, a že by tedy v pobytovém středisku nevyčkala do doby

skončení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018-32, nebo č. j. 6 Azs 22/2020-19).

32. Obavy z nespolupráce a neplnění zvláštních opatření žalobkyně nerozptýlila žádnými konkrétními argumenty. Závěr o neúčinnosti uložení zvláštních opatření žalovaný odůvodnil velmi stručně, ale s ohledem na skutkové okolnosti ve výsledku dostatečně. Je přitom třeba vnímat odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celek a přihlídnout k obsahu správního spisu. Nebylo nezbytné, aby žalovaný již jednou vyřčené znova výslovně opakoval ve vztahu k § 47 zákona o azylu. Z celkového odůvodnění je zřejmé, že žalovaný hodnotil konkrétní individuální okolnosti týkající se žalobkyně, její dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností. V posuzované věci nevyšly najevo další okolnosti (zejména okolnosti svědčící o účinnosti zvláštních opatření), které měl žalovaný zvážit, ale neučinil tak. Žalobkyně neuvedla ani žádné zvláštní okolnosti, které by vyvažovaly nedůvěru v ní plynoucí z jejího protiprávního jednání. Její proklamace o záměru spolupracovat se žalovaným a orgány Policie České republiky s ohledem na průběh pobytové kontroly dne 11. 12. 2025 a celou pobytovou historii žalobkyně na území ČR od roku 2018, jak byla shrnuta výše, také důvěryhodně nepůsobí. Námitka je nedůvodná.
33. Námitka, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí (tedy rozhodnutí o zajištění) nezabýval jeho dopadem do soukromého a rodinného života žalobkyně, není důvodná. V této souvislosti soud analogicky odkazuje na závěry judikatury týkající se posouzení dopadu rozhodnutí správních orgánů ve věcech pobytu cizinců do soukromého a rodinného života: přes absenci výslovného zákonného požadavku jsou správní orgány povinny s ohledem na mezinárodní závazky vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) výjimečně posoudit přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života cizince, avšak k potenciální aktivaci uvedeného článku musí cizinec ve správním řízení vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, a judikaturu tam citovanou).
34. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že podmínky pro použití tzv. extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod jsou velmi přísné a mnohdy nestačí ani to, že cizinec v daném státě delší dobu žije a má tam rodinný nebo soukromý život (srov. např. rozsudek ze dne 6. 2. 2001, *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98; srov. také např. rozsudky NSS ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Azs 276/2016-48, či ze dne 10. 7. 2018, č. j. 1 Azs 205/2018-25). Kromě toho pro případy zbavení oprávnění k pobytu či vyhoštění cizích státních příslušníků zahrnuje čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zpravidla pouze jádro (hlavní část) rodiny žijící skutečným rodinným životem (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 9. 10. 2003, *Slivenko proti Lotyšsku*, stížnost č. 48321/99, bod 94). Pojem rodinného života není Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod definován, je však vykládán poměrně extenzivně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). Fungující reálné vztahy mezi rodiči a jejich dětmi do kategorie rodinného života spadají, rodinu však tvoří primárně rodiče a nezletilé děti (srov. Kmec, J., Kosář, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 872). Ačkoliv není vyloučeno, že pod ochranu rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod budou s ohledem na Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

okolnosti případu spadat i širší rodinné vztahy, musí zde přistoupit další významná okolnost jako například prvek závislosti (na výživě či osobní péči) apod.

35. Žalobkyně v rámci podání vysvětlení dne 11. 12. 2025 na otázku, zda na území EU či schengenského prostoru žije osoba, vůči které by její případné vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života, výslovně uvedla: „*Ne, nežije.*“ Na otázku, zda zde žije osoba, která je zcela nebo částečně odkázaná na péči žalobkyně, nelze-li tuto péči zajistit jiným způsobem, popřípadě osoba, vůči které má vyživovací povinnost, odpověděla: „*Občas musím přispět peníze na léky mé dcery, které nejsou levné.*“ V tomto ohledu nelze napadené rozhodnutí považovat za nepřiměřené z hlediska takto vymezeného soukromého a rodinného života. Tvrdí-li pak žalobkyně v žalobě, že je jedinou osobou, která je schopna zajistit péči své dceři, která je „*dlouhodobě zdravotně indisponována, opakovaně hospitalizována a vyžaduje trvalou pomoc a péči žalobkyně*“, pak tato obecná tvrzení dostatečně nekonkretizuje a navíc žádným způsobem nedokládá. Soud proto neshledal, že by se jednalo o tak výjimečný případ, který by vedl k závěru o nepřiměřeném zásahu do rodinného života žalobkyně a její zletilé dcery napadeným rozhodnutím. Námitka není důvodná.
36. Žalobkyně konečně namítá, že délka zajištění je odůvodněna nedostatečně, šablonovitě a nezohledňuje její konkrétní situaci.
37. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.
38. Žalovaný žalobkyni zajistil do 3. 4. 2026, což od doby doručení rozhodnutí (17. 12. 2025) činí 107 dnů a od doby podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany (15. 12. 2025) 109 dnů (žalovaný počítal se 110 dny, tedy zřejmě včetně dne určujícího počátek běhu lhůty). Z toho podle žalovaného 90 dnů připadá na řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, 15 dnů na lhůtu pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a 5 dnů pro doručování písemností v soudním řízení. K délce řízení o žádosti uvedl, že v okamžiku, kdy rozhodoval o zajištění, nemohl vyloučit, že žádost bude shledána zjevně nedůvodnou podle § 16 zákona o azylu, ani že bude třeba ji posuzovat standardně, tj. z hlediska naplnění podmínek § 12 až 14b zákona o azylu. Nicméně s ohledem na to, že žalobkyně je zajištěna, bude o její žádosti rozhodovat přednostně, a proto předpokládá ukončení řízení ve lhůtě 90 dnů.
39. Zajištění o délce 110 dní se srovnatelným zdůvodněním předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně již obstálo v přezkumu NSS (srov. rozsudky ze dne 7. 2. 2019, č. j. 1 Azs 316/2017-43, či ze dne 12. 3. 2020, č. j. 7 Azs 426/2019-38). Zdejší soud s ohledem na možnou délku řízení o mezinárodní ochraně aproboval též zajištění o (tehdy maximální možné) délce 120 dní (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 4. 7. 2023, č. j. 58 A 2/2023-15). Délka zajištění 4 měsíce je rovněž v souladu s judikaturou ESLP (srov. rozsudek ze dne 2. 10. 2012 ve věci *Abdulkhakov proti Rusku*, stížnost č. 14743/11). V případech, kdy lze předpokládat rychlejší vyřízení žádosti o udělení mezinárodní ochrany z důvodu její účelovosti, by měl žalovaný přistoupit k zajištění cizinců spíše na kratší dobu, a až následně, zjistí-li skutečnosti odůvodňující posuzování žádosti z hlediska § 12 až 14b zákona o azylu, tuto dobu prodloužit (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 3. 5. 2024, č. j. 47 A 2/2024-19).

40. V projednávané věci žalovaný délku zajištění odůvodnil přezkoumatelným způsobem a dostatečně zohlednil okolnosti konkrétního případu žalobkyně. V souladu s citovanou judikaturou vycházel především z očekávané délky řízení o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany (90 dnů), která se nevymyká běžným případům a odpovídá polovině zákonné lhůty pro rozhodnutí. Při odhadu délky řízení přihlédl i k tomu, že o žádosti žalobkyně bude rozhodovat přednostně a nelze prozatím vyloučit, že bude shledána zjevně nedůvodnou. Zbýlých dvacet dnů žalovaný ponechal pro případné podání žaloby a doručování soudních písemností, což odpovídá zákonné úpravě a obvyklé praxi i v jiných případech. Žalobkyně sama neuvedla žádné konkrétní okolnosti, které měl žalovaný podle jejího názoru při stanovení délky zajištění. Námitka je proto nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Protože soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.
43. Soud nepřehlédl, že žaloba v nadpisu obsahuje také „žádost o přiznání odkladného účinku“. V samotném textu však již návrh nijak neodůvodňuje a neuvádí jej ani v petitu. Soud nicméně pro úplnost uvádí, že o tomto návrhu nerozhodoval, neboť o žalobě je povinen rozhodnout ve lhůtě do 7 pracovních dnů ode dne doručení správního spisu (§ 46a odst. 8 zákona o azylu), zatímco o návrhu na přiznání odkladného účinku soud rozhoduje do 30 dnů od jeho podání (§ 73 odst. 4 s. ř. s.). U tohoto typu žalob je proto podávání návrhu na přiznání odkladného účinku z povahy věci bezúčelné, neboť soud musí ve věci samé rozhodnout v řádu několika málo dnů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. ledna 2026

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

JUDr. David Kryška v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.